

GESSAMÍ DE NIT

Al bell mig del jardí, l'ombra del teix s'escampava com el fum, acompassada pel solemne mi bemoll, dansant lleugera al nocturn que escapava de les tecles i defugia. I mentre l'ombra, enfosquida pel blau marí de la nit, cobria els colors —ara ennegrits, orfes de llum— al jardí, cosó, el gessamí vestia blonda brodada de l'Orient Mitjà. Encisadora, exhalava un alè eteri que serpentejava en l'aire i que, segons les males llengües, podia sotmetre fins i tot l'ànima més indomable als designis de la dama. I mentre el gessamí, arraulit, vetllava la vigília de la reina, ensems la trompetera, vinclada com si la mort l'hagués pres en el seu últim sospir, destil·lava una fragància emmetzinada. Sota els plecs sedosos de la seva corol·la, amagava el verí subtil que, amb dolça traïdoria, segellava el destí de qui s'atrevis a respirar-la. Com deien les males llengües: el dia per als qui són del dia i la nit per als qui són de la nit. I l'arest ja tenia la seva sultana, la reina indòmita de la nit, aquella que, esquiva, només es desvetllava en una única vesprada. En la penombra amatent, desfeia el seu capoll amb la dolça lentitud d'un bes anunciat, desplegava els seus pètals i s'oferia, fràgil i desafiant alhora, a la mirada furtiva dels qui saben esperar. Fugissera com un vers que s'esvaeix en l'albada, es lliura i es retreu, es mostra i s'amaga, i espera fins que, gelosa, la nit s'esvaeixi per tornar a ser enigmàtica.

Amagada entre les ombres del castell, la donzella espiava la flor que, com ella, desvetllava la seva essència només en la intimitat de la nit. Aquest era el seu secret més preuat, l'arcà que mai no revelaria a ningú. Quan la foscor tacava les parets, ella s'escapolia de la seva cambra, descalça per no trair el silenci. Creuava el menjador, on les llums de les torxes descansaven en les parets de pedra, i descendia per l'estreta escala de cargol que conduïa cap al pati d'armes. Allí, sota l'ombra imponent del teix, la seva silueta es fonia amb la foscor mentre avançava cap al jardí. Els seus passos la guiaven al costat de la font murmurejant, on trobava el gessamí desplegant els seus pètals amb gràcia hipnòtica. En aquell racó ocult, sota la mirada atenta dels estels, les dames falenes lloaven la seva aquiescència nocturna.

I en la fosca de la nit, embolcallada per la penombra que la cobria, ella s'estirava sobre la terra humida i alçava la mirada al dosser sempitern. Aquella vastitud insondable li provocava vertigen, una barreja d'enveja i anhel per una llibertat que semblava inabastable. Durant el dia, la llum l'exposava, revelant-la despietada, fent-li enyorar allò desconegut que intuïa i temia. Ara, amb la traïdoria de l'albada aproximant-se, la claror naixent començava a enlluernar-la, impulsant-la a córrer de puntetes, amb les faldilles recollides i els cabells al vent, cap a la seva cambra per refugiar-se. Emulant la dama, es tancava en si mateixa. Dones de la nit que defugien els matins, convençudes que si Déu havia fet la llum havia estat per castigar-les.

Però l'abisme que de nou presidia mancava de negror; un guspireig, que desconeixia, s'escolava entre els merlets, trencant el vel d'ombres que sempre l'havien resguardada. Amb l'alè contingut i sorpresa per la llum que la vetllava, la donzella es precipità pels passadissos de pedra i va arrencar a córrer fins a la torre més alta del castell. I allí, enmig de la nit trèmula, els seus ulls es van trobar amb una llum pàl·lida i etèria, suspesa en el buit com incomptables estels congriats.

Flotava en l'abisme de la nit, blanca i nua, vestida només amb el sondroll líquid de la seva pròpia llum. Era un cos suau i humit, d'argent viu, que s'oferia amb l'atreviment d'una odalisca fulgurant. La seva claror no feria, sinó que acaronava, lliscant per la pell com un sospir entre els llavis, com dits invisibles resseguint el contorn d'una promesa. Es movia amb la lleugeresa d'un peix irisat dansant en un mar de tenebra, brillant només per a qui sabia mirar-la. I la donzella la mirava, fascinada, amb la boca entreoberta i els sentits embriagats per aquella presència que no comprenia, però que desitjava, amb la urgència dolça i vertiginosa d'un secret a punt de revelar-se.

Embriagada per aquella claror argentada, estenia els braços com si pogués tocar-la. Va decidir anomenar-la Elandra per poder xiuxiuejar-la, amb els braços alçats i les faldilles blanques al vent, es deixava portar per la claror i, sospirant, la cridava: Elandra, Elandra, Elandra... La donzella es va ajeure sobre la roca tèbia, el cos ofrenat a la seva estimada. Els seus ulls, dilatats d'enyor, la cridaven en silenci, i Elandra la guiava amb una besllum palpitant.

L'alè de la nit era fresc, però la llum era ardent. Li recorria els turmells, les cuixes, la cintura, pujant com un riu de set que s'abocava en la suavitat dels seus pits, en el batec desbocat del seu coll. La donzella sospirà, els llavis esbadellats, el ventre encès per aquell tacte sense cos, aquella passió feta d'ombra i claror.

Lentament, Elandra la cobria sencera, com la marea que s'endinsa en les platges oblidades. Els seus rajos la van omplir de murmuris antics, de promeses sense paraules, de l'èxtasi pur d'una entrega preuada. I, vençuda pel plaer i la irreverència, la donzella tancà els ulls, deixant que la llum la posseís, que la impregnés de la seva essència nocturna fins a fer-la seva.

Despullada de tota por, la donzella s'escapà del castell de Montsoriu, neguitosa de llunyania. La llum de la seva amant la cridava des del zenit, i ella, embriagada d'anhel, ascendia valls i cims amb l'alè contingut, amb el cor bategant com un ocell en captivitat que albira la llibertat.

Les roques l'esgarrapaven, els matolls li estripaven els vestits, però res podia aturar-la. La claror blanca l'embolcallava, l'acaronava com un amant que no es decideix a fer-se carn, i ella, delerosa, arribà al mirador de la Miranda. Des d'allí, el món s'estenia com un llenç sota el disseny d'Elandra, del seu cos d'alabastre irisat, de promesa feta llum.

La mirà, i per primera vegada, la veié realment. Tant de prop que tremolava, neguitosa de la seva pell, que espillava aperlada i que la donzella desitjava amb una set que cap riu podia saciar.

No en tenia prou amb la seva llum. Tot el cos la cridava en un afany que la consumia. La volia posseir, fondre's en ella, ser seva i fer-la seva. I així, sorpresa d'una passió desmesurada, obrí els braços i es llançà al buit, en un últim intent d'atrapar-la.

El vent xisclà en el seu descens, l'abisme la cridava, com un murmuri profund que s'emportava la terra sota els seus peus. La foscor volia abraçar-la, però Elandra, com un presagi de llum, la vetllava. I en aquell vertigen que la colpejava, la donzella, com la flama que balla en l'ombra, esllanguint-se en el bes d'un alè, va esvair-se en el sospir de l'albada.

